

УДК 821.161.2: Стефаник

ББК 83.3 (4Укр)

**ТЕРНОПІЛЬЩИНА В ЖИТТІ ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА
(ДО 140-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ПИСЬМЕННИКА)****Т. І. Виноградник**

*Івано-Франківська організація Національної спілки
журналістів України, м. Івано-Франківськ, вул. Січових Стрільців, 25*

*«...І не в політичних програмах сила літератури.
Стефаник - аполітик, а він наш найбільший прозаїк,
його «Синам» - нічого рівного не знаю не лиш у нашій,
але й у світовій літературі. Це наші гордоці народні, -
хоч яке воно розпучливе і безнадійне...
Стефаника «Мое слово» - це моя потіха.
Читаю щодня і гадаю собі, що народ,
який дав таке слово, не може пропасти.
Це найсильніша річ у світовій прозі – найсильніша!»
Богдан Лепкий.*

У статті досліджено “Тернопільські шляхи” Василя Стефаника, розкрито досі малознані факти з біографії і творчості письменника.

Ключові слова: *новеліст, інтелігенція, образ художній, епістолярій, спогади.*

Одне з чудових сіл Покуття Русів між Дністром і Прутом, про яке Іван Франко писав: «Русів і ціле Покуття – один із найкращих закутків, які мені довелося бачити на широких просторах не лише нашого краю», стало колискою для багатьох визначних постатей. Передовсім, поза всяким сумнівом, це Василь Стефаник - видатний український прозаїк, новеліст світової слави, суспільно-громадський діяч. Селянський син народився 14 травня 1871 року, навчався в Снятинській школі, яка нині носить його ім'я, пізніше - у Коломийській гімназії. З тих пір прилучився до просвітницької та суспільної праці на благо народу. Літератор Клим Обух стверджує, що народний рух на Снятинщині викликали не священники, не світська інтелігенція, а «гімназійна та університетська молодіж». Яскравим підтвердженням цьому є громадська діяльність Василя Стефаника.

Своє дослідження я подаю в хронологічному порядку. У березні 1885 року Василь Стефаник, Лесь Мартович з гімназійними товаришами по квартирі вшанували пам'ять Т. Шевченка. Стефаник розповів про Кобзаря товаришам, котрі не знали про нього нічого, адже його твори були заборонені. За розповідями В. Стефаника, у Львові того часу було лише п'ять примірників «Кобзаря», в Коломії - один, у нього. Це стало початком утворення гуртка, в якому гімназисти читали твори Т. Шевченка та

І. Франка, на тасмних зборах обговорювали проблеми громадсько-культурного життя українців. Так почалася життєва терниста дорога Стефаника з-під селянської стріхи до світової слави.

Його першим друкованим виступом була стаття в журналі «Народ» **15 травня 1890 року** «Жолудки наших робітних людей і читальні». В. Стефаника разом з іншими учнями звинуватили у забороненій політичній праці й відрахували з Коломийської гімназії.

Улітку 1890 року В. Стефаник поїхав до Дрогобича і вступив до вищої реальної гімназії, де колись навчався Іван Франко. Тут він продовжив громадську роботу, став активним діячем «Русько-української радикальної партії», підтримував видання радикального спрямування - журнал «Народ», газети «Хлібороб» та «Громадський голос».

3 вересня 1892 року Василь Стефаник навчався на медичному факультеті Краківського університету, у студентській кімнаті якого написав «Камінний хрест», «Кленові листки» та інші твори. Він мав дружні зв'язки з багатьма відомими людьми того часу. У Кракові він познайомився з Вацлавом Морачевським - польським ученим-біологом, літературознавцем та з його дружиною Софією Окуневською. Цьому подружжю за палку душу палкий виступ Стефаника на Шевченківському концерті.

2 липня 1892 року, перебуваючи у Чорткові в гостях у Плешканів, Василь Стефаник пише до Сильвестра Лепкого (*батька Богдана Лепкого. - Т. В.*), що готовий допомогти йому видати збірку поезій. Нехай готує її до друку, а коли з'явиться, можна буде «стати печатно коло Вашої книжки і сказати тоді про наші стосунки старих і молодих (письменників) і про нашу літературу і публіку. То буде гарна нагода, і треба її використати на проявлення наших туманних понять про штуку і літературу».

Про цей твір (мається на увазі рукопис «Горить» й «Опирі») згадує син Богдан Лепкий, що він «лежав у «Просвіті» і батько не мав щастя для своїх писань і взагалі я є тої гадки, що його праці наш загал не умів чи не хотів за життя як слід оцінити». (*Син Сильвертра Лепкого Богдан згодом 1899 року став професором, лектором української мови й літератури Ягеллонського університету, де навчався Василь Стефаник.*)

3 липня 1896 року В. Стефаник пише В. Морачевському, що в Краківській опері співає Соломія Крушельницька: «має прекрасні голосниці в горлі і розумне лице». (*Видатна українська співачка світової слави*). В іншому листі повідомляє В. Морачевському, що в Кракові продовжує перебувати С. Крушельницька – “люба дівчина і прегарна співачка”. Принагідно сповіщає про те, що 15 липня буде на Збаражчині. Перебуваючи тут? В. Стефаник виступав на селянських вічах, робив наголос на тому, «що по собі лишили наші бідні емігранти».

Згодом В. Стефаник поїхав гостювати до Морачевських на Буковину в Сторожинці. Побував у Кутах, Русові, гуртував молодих літераторів, наказував, аби «сили Божі не марнували, аби небо людям утворили». У Львові Стефаник поділився з І. Франком, В. Щуратом та іншими

письменниками своїм задумом створити у цьому місті літературний журнал. У Кракові з сім'єю Морачевських він обговорював ідею спільно випускати літературний місячник. «Ви не знаєте, кілька то у нас талантів, молодих й прегарних. Якби зібрав їх, якби дав їм місце на твори - ото ж би-м собі Великдень зробив!». Однак, попри літературну працю, вершиною його громадської роботи було політичне пробудження самосвідомості українців. І найбільше це проявилось на Тернопіллі.

13 березня 1897 року В. Стефаник їде до Тернополя, щоб з'ясувати причини арешту свого товариша О. Мироновича, котрий проводив там виборчу агітацію. Однак захворів і зупинився в Перемишлі. Згодом їде до виборчого округу Добромисьького повіту поблизу Перемишля, щоб допомогти І. Франкові у його виборчій кампанії кандидата на посла до австрійського парламенту.

В. Стефаник проводив роботу по селах, ходив з селянами «поміж шабл і все казав: ви дужчі від шабель». Його арештували, але змушені були звільнити. Селяни, слухаючи Стефаніка, вірили, що їхні сльози «розсіються попід сонце і на сонце впадуть, і почорніє воно, і цісареві знак дасть, що вони плачуть і гірко ридають».

13 червня 1898 року з Русова В. Стефаник пише до Ольги Кобилянської, що 23 цього місяця в Коломиї Соломія Крушельницька дає концерт і запрошує її приїхати на нього, бо «він знає артистку давно і з нею варто познайомитися». У відповідь О. Кобилянська дякує за запрошення, але приїхати на концерт не зможе; вона захоплена від її таланту, і сподівається, що співачка приїде незабаром до Чернівців.

Весною 1900 року В. Стефаник із Кракова їде знову до Тернополя, де гостював тиждень у Володимира Вітошинського, бував у родині Даниловича. Він познайомився з батьком Соломії Крушельницької, котрий запросив відвідати його родину в селі Біла (*тепер - Білявинці Бучацького району. - Т. В.*). Своє перебування в Тернополі письменник описує в листах до Ольги Гаморак та Ольги Кобилянської.

В. Стефаник був у дружніх стосунках з тернополянином Володимиром Гнатюком, уродженцем села Велеснева, редактором «Літературно-наукового вісника», українським фольклористом й етнографом, демократом, послідовником Івана Франка. В листі від 21 травня 1900 року В. Стефаник просить В. Гнатюка як секретаря наукового товариства ім. Т. Шевченка вислати йому 20 злотих римських у рахунок грошової допомоги, котру має отримати від товариства. (*В Івано-Франківську одна з вулиць носить ім'я В. Гнатюка*).

25 травня 1900 року Василь Стефаник у Кракові запрошує до зустрічі Соломію Крушельницьку, повідомляючи їй, що у Тернополі радо познайомився з її батьком Амвросієм. С. Крушельницька була поєднана великою творчою дружбою із В. Стефаніком, О. Кобилянською, Н. Кобринською, М. Лисенком та іншими українськими культурними діячами. (*В Івано-Франківську на приміщенні обласної філармонії встановлена меморіальна дошка з повідомленням, що тут С. Крушельницька виступала з великим концертом*).

У березні 1901 року В. Стефаник їздив у гості до батька Соломії. Ольга Гаморак, дізнавшись, що її наречений у Тернополі, пише, що згідна з ним: коли він бажає займатись літературною працею, то йому ліпше бути в Тернополі. «У нас у Стецевій Вас би прибила монотонність і Ви би нічого не написали» Також обіцяє прибути на Шевченківське свято до Тернополя.

Гостюючи тут, у Тернополі, Стефаник познайомився з Миколою Фірманюком, працівником суду, з яким веде мову про різні справи – суспільні, політичні, життя-буття українських студентів у Кракові, про тісні зв'язки з письменниками і діячами «Молодої Польщі».

У червні 1902 року антикварна польська книгарня у Тернополі заговорила з книгарні НТШ у Львові, крім інших українських книжок, збірку Стефаника «Синя книжечка»; вчитель Сергій Канюк просить львівську книгарню надіслати йому збілочку Стефаника «Дорога».

Як член делегації діячів української культури Галичани В. Стефаник відбув із Тернополя до Києва на відкриття пам'ятника Іванові Котляревському в Полтаві, звідкіля повернувся знову до Тернополя гостювати в Даниловичів. Поїздка по Україні справила на В. Стефаника велике враження, – згадує М. Фірманюк, який тоді зустрічався з письменником у Тернополі та слухав його розповіді: «Це він сам мені говорив і казав, що мав часом деякі сумніви, чи галичани зможуть видержати напір польської шляхти, але тепер під впливом всього, що бачив і чув на Україні, будь-які сумніви розсіялися і він глибоко переконаний, що панування польської шляхти скоро закінчиться».

6 жовтня 1903 року В. Стефаник виступив у Тернополі в приміщенні товариства «Руська бесіда» з доповіддю про поїздку в Наддніпрянську Україну, про відкриття пам'ятника І. Котляревському в Полтаві. Своєю промовою він захопив присутніх, котрі, за словами кореспондента газети «Руслан», довідалися від письменника багато нового та цікавого; ті, хто його слухав, «вийшли зі зборів міцніші духом». Говорив про «страшну» боротьбу галичан за свої права. М. Вороний пише В. Стефанику, що, на його думку, галицьким українцям треба якнайчастіше їздити на Наддніпрянську Україну. Вважає також, що приїзд галичан на відкриття пам'ятника І. Котляревському, «як і саме свято, є важливим історичним моментом».

26 січня 1904 року В. Стефаник одружився з Ольгою Гаморак, дочкою священика Кирила Гаморака, котрий був у дружніх стосунках з Іваном Франком, Михайлом Павликом, Марком Черемшиною. Весілля святкували в готелі «Ванда» у Львові. На ньому були І. Франко, Лесь Мартович, Марко Черемшина, Р. Шухевич та інші.

Іван Франко виголосив чудовий тост, у якому, між іншим, закликав, щоб Стефаник присвятив себе літературі, бо він, як ніхто, знає селянську душу, побут села, потреби селян. Для Стефаника «головна річ – людська душа, її стан, її рухи в тих чи інших обставинах, усі ті світла і тіні, які вона кидає на ціле своє оточення залежно від того, чи вона весела чи сумна».

Творчість В. Стефаніка – одне з найсильніших слів з усієї української літератури про народ і про мужика. Він писав: «Я люблю мужиків за їх тисячолітню тяжку історію, за культуру, що витворила з них людей, котрі смерті не бояться. За то, що вони є, хоть пройшли над ними бурі світові і повалили народи і культури.

Є що любити і до кого прихилитися. За них я буду писати і для них».

Через тяжкі матеріальні обставини В. Стефанік 29 січня 1905 року звертається до В. Гнатюка з проханням прийняти його на посаду бібліотекаря в бібліотеці Наукового товариства ім. Т. Шевченка у Львові; бажав би приступити до роботи 1 квітня або навіть 1 березня. З невідомих причин Стефанік так і не влаштувався на цю посаду і займався господаркою у Стецевій.

Весною 1907 року розпочалася передвиборна кампанія з висунення кандидата у депутати до австрійського парламенту. Передвиборчі віча відбувалися в селах Підвисокому, Потічках, Вовчківцях, Ганусівці. На громадських зборах у Стецевій вирішили одногосно висунути кандидатом на посла до австрійського парламенту Володимира Охримовича, а його заступником – Василя Стефаніка. Ціла Заліщина, що входила до виборчого округу, ухвалила також В. Стефаніка на заступника посла. Цю пропозицію підтримала вся Снятинщина. Виборчий комітет у Заліщиках на Тернопільщині послідовно підтримує кандидатуру В. Стефаніка і просить його виступити перед виборцями. 8 квітня 1907 року І.Калиновський повідомляє В.Стефаніку, що Заліщицький повіт голосуватиме за його кандидатуру, котра користується підтримкою населення округу.

3 березня 1908 року В. Стефанік прийняв посольські повноваження. Зауважив: «Коби лишень так сталося, аби я міг бути добрим послом», а 5 квітня він прибув до Відня виконувати свої обов'язки. Дізнавшись, що студент Львівського університету М. Січинський вбив намісника Галичини графа А. Потоцького, який проводив ворожу, шовіністичну політику щодо українського населення краю, Стефанік, виступаючи на зборах радикальної партії в Тернополі 1909 р., назвав Січинського одним з найкращих синів України, наголосивши, що він здійснив цей замах з любові до свого народу, на знак рішучого протесту проти «гнобителів та катів робочого люду». Газета «Буковина» 18 вересня 1908 року проінформувала, що Стефанік звітуватиме як депутат до австрійського парламенту перед своїми виборцями в Добровлянах, Синькові й Товстім – селах Тернопільщини. На великому народному вічі 30 жовтня у Вовчківцях на Снятинщині В. Стефанік наголосив, що радикальна партія виступає за реформу виборчої системи, домагається «загального» рівного таємного голосування. А також - за безпосередні права голосування для мужчин і жінок, за усунення всякого панування одного народу над іншим.

6 листопада 1910 року В. Стефанік на народному вічі в Рожневі, що тоді входив до Снятинщини, порушив питання про боротьбу україн-

ців за відкриття українського університету у Львові. З такою повісткою дня відбулися народні віча в селах Стецевій та Русові. Паралельно з виконанням депутатських обов'язків Стефаник займається літературою, пише новели, де виступає як великий селянський син, який простими, але сильними словами змальовує жахливе життя бідного селянина, часто висміює його сміхом душі, сповнені щирої любові до народу. 4 лютого 1914 року померла дружина Ольга – вірний друг і помічник письменника, мати трьох синів - Семена, Кирила і Юрія, котрі згодом стали видатними громадськими і державними діячами. Василь Стефаник до кінця життя залишився вдівцем, виховуючи своїх малолітніх дітей. В. Стефаник 10 травня 1914 року на святкуванні 100-річчя від дня народження Т. Шевченка сказав: «У творах Шевченка розкрита історія і душа українського народу. І доки наш народ за своє визволення боротися буде, доти той кріпацький син стоятиме перед очима ваших дітей, внуків і правнуків». В Сколі над Збручем на Шевченківському святі Стефаник промовляв: «Се справді лилося живе слово учня про поета-вчителя і огнем заходило в серце слухача, щоб загригти його до правди, до любові, до життя».

12 липня 1914 року Заболотівська конференція представників громадських організацій одногосно висунули кандидатом на посла до австрійського парламенту на новий термін В. Стефаника, до них приєдналася Гвіздеччина і Снятинщина. Після закінчення депутатських обов'язків В. Стефаник повертається до захисту покривджених селян і ставав з ними перед владою, відстоюючи їх права, їздив декілька разів до Міністерств, до намісництва урядових кіл. В. Стефаник разом з іншими передовими діячами української культури рішуче виступав проти політики соціального й національного поневолення. З села Русова Стефаник 8 лютого 1924 року звертається з проханням до Осипа Маковея посприяти Ользі Плешкан продовжити освіту в Заліщицькій учнівській семінарії. До речі, там навчалися письменники Снятинщини Іван Федорак та Михайло Вахнюк. Одночасно В. Стефаник висловив свою думку щодо творчості Осипа Маковея - такі ясні й здорові «в цім часі нашого безсилля і песимізму». Критик з Києва Михайло Могилянський дякує Володимирові Гнатюку за надіслану книжку Стефаника «Земля»: «Стефаника так у нас поважає і любить читач, що 1-2 тисячі примірників пройшли б дуже легко». Твори В. Стефаника «Новина», «Камінний хрест», «Дорога», «Скін», «Кленові листки», «Палій», «Марія» - це могутній голос обезболеного війною галичанина, що знайшов собі великого майстра. У часи тяжкої хвороби письменник теплими словами згадує своїх рідних, близьких і друзів з Тернопільщини та Великої України. Називає імена І. Франка, Лесі Українки та інших своїх учителів.

8 грудня 1936 року перестало битися серце великого співця України Василя Стефаника і продовжилася його дорога у безсмертя.

У порівняно недавно виданій (упорядкованій В. Качканом) книзі «Журавлі повертаються...» епістолярної спадщини Богдана Лепкого впе-

рше опубліковано понад 500 листів прозаїка до видатних українців. Серед них є листи до Василя Стефаника. Ось один з них.

«Шістдесят літ, – як шістдесят важких снопів, лежать на ниві твого життя. А я все Тебе бачу таким, як 32 роки тому перший раз побачив. Було це так. Пізня осінь. Вечірня, дощова година. Студеніє. Політує сніжок. Стою біля вікна і дивлюся на стару башню (колись у ній мешкав Костюшко). Нагадує замок в Бережанах, і став, і Рай. Нема ще й трьох місяців, як я з Бережан до Кракова переїхав. Мої гадки ще там, у Бережанах, де я хлопцем до школи ходив і де перші несмілі кроки клав як учитель, і як письменник. Невже ж про таке місто легко забути?.. Тисяч незримих ниток між ним і Тобою. Думаю... Нараз дзвінок. Вибігаю. Відчиняю двері і двоє мужчин входить у хату. «Сафат Шмігер», – каже перший тихим, м'яким, відривистим голосом. «Василь Стефаник», – проголосив другий, якби скибу лемішем відвалив. Я глянув. На мене повіяло духом села, його силою і чаром. Високий, плечистий мужчина з крученою чорною чуприною стояв переді мною. Земля і залізо. Це міг бути тільки Стефаник. Ми звиталися і Ти, всміхаючись, звернувся до Шмігера: «Поїхали, Солоха, тепер хіба будемо ходити до нього». «Буду вам радий, ходіть», – відповів я і попросив гостей сідати. З тієї пори Ти не виходиш від мене (в моїх думках). Доки Ти був у Кракові, бачилися ми щоднини, в читальні, у Кілка або в моїм помешканню на Студентській і на Гроблях, 7. Про що міг не балакали тоді, чим не журилися, якими світами не блукали?.. Молоді були... Най Бог гріхи простить.

На око Ти виглядав сердито, буцім гнівався на людей, але я знав, що того гніву нема чого боятися. Досить було піти з Тобою на дворець, де попід муром куняли наші земляки, чекаючи на поїзд до Гамбурга... Як ластівки під стріхою, заки пустяться у вирій. Бачу, як переходиш попри них і розпитуєш, звідки і чому ідуть, і видно по Тобі, що якби міг, то не пустив би ні одного. Жаль зі злостою в собі вариш.

Не скриєш того, ні, «Камінний хрест» напишеш. Мовчки вертаємо в місто, стискаємо собі руки під мостом, і я йду на Гробле, а Ти на вулицю Любічевського. Той дім, де Ти зі Шмігером мешкав, стоїть донині. Скільки разів переходжу туди, кортить мене зайти, щоб побачити цей чистий стіл з листами білого паперу, при котрім Ти писав «Камінний хрест». «Ах, як там машина жире!» – нарікав Ти, відсилаючи коректуру до друкарні. Пам'ятаєш? Не лиш машині, але й людям хотілося Твого письма якнайбільше мати. Нарікали, чому Ти повісті не пишеш, так якби Твої нові оповідання не були великою повістю про наше село. Дехто драми чекав. А невже ж, «Скуражився», «Кленові листки» не драми? Ще й які! Пшибишевські, Бжозовські, Оркан, Виспянські, Станіславські, Семашкова, Мрозовська – було з ким побалакати, було на що подивитись в палаті мистецтв і в театрі. Твої твори перекладали, писали про Тебе, величали, але Ти лишився собою. Мав своє власне «слово» і свою Дорогу. «Дорогою» ішов, добув «Слово» з душі і кидав, а за тобою то чічки процвітали то пшениця росла, то шуміли кленові листки. Котре з них краще – не знаю. Усьо гарне і найгарніше. Потім Тебе послом виб-

рали і вислали до Відня (я в Кракові на годинах бігав, як на годиннику вказівка). Не знаю, як Ти себе почував у тій грецькій святині над Дунаєм. Мабуть, за Русовом тужив, бо не раз гірким словом на мрамур кидав. А вони й без того хилилися в основах.

Літом 1917 року бачив я Тебе у Відні. Ти не дурив себе оманними думками, вдумливо і хмарно дивився у майбутнє. Не одно сказав Ти тоді недурне й миле для уха. Та, на жаль, на Твоїм воно й стало. Потім війна пігнула мене на Захід. А Ти поїхав на Схід, на клапоть батьківської риллі. Аж п'ять літ тому назад стрілися ми у Львові... Невже ж це ми? Де ті буйні кучері чорні, де шал очей? Хотілося співати: «Минули літа молодії». Але розбалакалися і побачили, що не так воно зле. В душі Ти не змінився. Той самий глибокий погляд на кожне явище життя, те саме слово раз ласкаве, як усмішка мами, то знов гостре, як леміш...

Та сама земля, лиш не на Зелені світа, а пізніше, по Спасі, як по стернях павутиння літає і коли над ранками сріблить дерева, іней... Осінь досвідом літа мудра. А потім робили Тобі ювілей. Саля битком набита. Читає Черемшина. Жемчугами слів і чічками чуття обсипає Тебе. Що найкращого мав, приніс Тобі в дарунку. Я говорив також. А Ти, як Зевес у хмари, заховався в сутінок лівобічної від стради льожі. Буцім Тобі байдуже, що про Тебе думають і кажуть. Кличуть Тебе, виходити не хочеш. Аж на вечері оживився, балакав, жартував, виблискував всіма дарами душі і ума... Гарно було. А потім гостили у Твого друга Миколи, серед образів другого друга, Івана, - пам'ятаєш?

Тепер знов Тебе ювілеєм шанують. Треба би Тобі знов щось гарного як не сказати, то хоч написати. Але що? Нема такої хвали, якої Тобі не віддали б як одному з найбільших митців нашого народного слова і як одному з тих, що найглибше зазирали в таємне нашої землі, в душу нашого брата-селянина. Ти знаєш, як я Тебе люблю і як високо ціную за те, що Ти свою ниву Так глибоко орав, як ніхто, і таким чільним зерном засівав, що з дива вийти не можна, звідки Ти його добув. Чи треба Тобі це говорити? Чи треба Тобі казати, що за свій пильний труд, за безсонні ночі і за тяжкі удари долі дістав Ти найбільшу нагороду, яку український письменник може дістати – загальну вдяку і пошану народу. Щасливий Ти! Ані одного такого слова не писав, якого не хотів написали і ні одного зайвого слова – сама золота пшениця, якою довгі літа живитиметься народ на добро і на славу, на здійснення своїх і твоїх великих бажань.

Дай Тобі, Боже, дочекати його. І не з заложеними руками, а при дальшій роботі, такій кріпкій, дорогоцінній, одинаковій, як дотепер».

Цей лист – щедра, відкрита дружня розмова Двох визначних галичан, які вболівали за будучність України. Їх творчість залишилася дороговказом молодим поколінням. Іменем Василя Стефаника названий Прикарпатський національний університет, Львівська наукова бібліотека Національної академії наук України, Коломийська і Снятинська середні школи. На його батьківщині, в Русові, відкрито величний пам'ятник, літературно-меморіальний музей; у багатьох населених пунктах не лише Прикарпаття, а й України його іменем названі вулиці. Заснована Івано-

Франківська обласна премія ім. В. Стефаника. В обласному центрі Прикарпаття одна з головних вулиць названа іменем Богдана Лепкого.

Українські письменники Василь Стефаник і Богдан Лепкий вшановуються на Івано-Франківщині, Львівщині та Тернопільщині.

Стаття надійшла до редакційної колегії 08.09.2010р.

Рекомендовано до друку докт. філол. наук, проф. Гром'яком Р.Т.

**TERNOPIL REGION IN THE LIFE OF VASIL STEFANYK
(TO 140-TH ANNIVERSARY FROM A WRITER'S
BIRTHDAY)**

T. I. Vynogradnyk

*Ivano-Frankivs'k Organization of Journalists National Union
of Ukraine, 25, Sichovy Sagittarius street, Ivano-Frankivs'k*

The article examines the "Ternopil ways" of Vasyl Stefanyk, discloses little-known biographical facts of the writer's creative work.

Key words: *novelist, intellectuals, artistic image, correspondence, memoirs.*